

ZARZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 3 sierpnia 1962 r.

w sprawie przygotowania pomieszczeń zastępczych dla osób usuwanych z lokali mieszkalnych na podstawie prawomocnych orzeczeń.

W wykonaniu uchwały nr 223 Rady Ministrów z dnia 1 czerwca 1959 r. w sprawie przygotowania pomieszczeń zastępczych dla osób usuwanych z lokali mieszkalnych na podstawie prawomocnych orzeczeń (Monitor Polski Nr 58, poz. 280), zwanej w dalszym ciągu uchwałą nr 228, zarządza się, co następuje:

§ 1. Dla prawidłowego wykonania uchwały nr 228 ustala się wytyczne stanowiące załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 2. W razie braku dostatecznej ilości obiektów mogących służyć do wykorzystania ich na pomieszczenia zastępcze, obiekty takie mogą być realizowane według dokumentacji istniejącej lub nowo opracowanej przy uwzględnieniu następujących warunków:

- 1) budynki nowo projektowane należy przewidywać o wysokości do trzech kondygnacji, nie podpiwniczone, o dachu płaskim (stropodachu), przy zastosowaniu w budynku komunikacji wewnętrznej systemu korytarzowego;
- 2) w miejscowościach posiadających sieć wodociągową i kanalizacyjną urządzenia wodociągowo-kanalizacyjne powinny się łączyć w zespoły usytuowane w korytarzu każdej kondygnacji mieszkalnej; zespół sanitarny powinien być wyposażony w jeden kran czerpalny, jeden zlew i jeden ustęp (w.c.) o dwu oczkach klozetowych najwyżej na 8 pomieszczeń zastępczych; łazienek i natrysków nie należy projektować;

3) w miejscowościach nie posiadających sieci wodociągowej i kanalizacyjnej urządzenia do zaopatrzenia w wodę i ustępy należy projektować poza budynkiem; ustępy należy łączyć w takie zespoły, by jedna kabina ustępowa przypadła najwyżej na 3 pomieszczenia zastępcze;

4) nowo wznoszone budynki, w których mają się mieścić pomieszczenia zastępcze, nie powinny być budowane w skupieniu i tworzyć osiedli;

5) dla celów przygotowania pomieszczeń zastępczych mogą być wykorzystywane istniejące projekty typowe awaryjnych baraków mieszkalnych z płyt trzcinowych, opracowane przez Biuro Projektów Typowych i Studiów Budownictwa Miejskiego w Warszawie.

§ 3. Pomieszczenie zastępcze w nowo wznoszonych budynkach powinno ograniczać się do 1 izby, która nie powinna przekraczać 25 m² powierzchni użytkowej. Pomieszczenie zastępcze powinno być wyposażone w urządzenia do gotowania posiłków, ogrzewania i w źródło światła, jeżeli miejscowość jest zelektryfikowana.

§ 4. Wykończenie budynków mieszkalnych i mieszkań, o których mowa w § 2, powinno być możliwie skromne i wykonane z materiałów niedeficytowych.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Gospodarki Komunalnej: w z. J. Goryński

Załącznik do zarządzenia Ministra
Gospodarki Komunalnej z dnia 3 sier-
pnia 1962 r. (poz. 321).

WYTYCZNE W SPRAWIE PRZYGOTOWANIA POMIESZCZEŃ ZASTĘPCZYCH DLA OSÓB USUWANYCH Z LOKALI MIESZKALNYCH NA PODSTAWIE ORZECZEŃ

1. Organy do spraw lokalowych i organy do spraw mieszkaniowych prezydium rad narodowych mają obowiązek przygotowania realizacji przez prezydium rad narodowych uchwały nr 228 regulującej sprawę zapewnienia pomieszczeń zastępczych dla osób przekwaterowywanych na podstawie wyroków sądowych i orzeczeń administracyjnych. Realizacja tej uchwały jest konieczna, ponieważ wymienione osoby zajmują bezprawnie lokale mieszkalne. Wyroki sądowe w tych przypadkach dotyczą osób, które dopuszczały się wybryków wywołujących uzasadnione zgorznie u innych najemców, wykraczały w sposób rażący przeciw porządkowi domowemu, dopuszczały się znacznego niszczenia lokalu albo też zalegały z zapłatą czynszu — co uzasadniało eksmisję takich osób z ich mieszkań. Decyzje organów kwaterunkowych orzekające przekwaterowanie do pomieszczeń zastępczych wydawane były w razie wdarcia się do lokalu lub samowolnego zajęcia lokalu bez przydziału oraz w razie utraty prawa do zajmowanego lokalu, a więc np. w razie porzucenia pracy (rozwiązania umowy) przez pracownika, który zajmował mieszkanie służbowe, lub rozwiązania umowy o pracę przez zakład pracy z winy pracownika.

2. Uchwała nr 228 powinna być realizowana w tych miastach i osiedlach, w których zakłady pracy i prezydium rad narodowych nie mają możliwości dostarczenia z posiadanych zasobów mieszkaniowych niezbędnej ilości pomieszczeń zastępczych na dokonanie przekwaterowań wymienionych w ust. 1.

3. Organy do spraw lokalowych powinny ustalić ilość pomieszczeń zastępczych niezbędnych do wykonania orzeczeń i wyroków z podziałem na ilość potrzebną zakładom pracy dla dokonania przekwaterowań z mieszkań służbowych oraz na ilość potrzebną prezdydiom rad narodowych dla dokonania przekwaterowań z lokali mieszkalnych pozostających do dyspozycji organów do spraw lokalowych prezydium rad narodowych.

4. Ustalone ilości niezbędnych pomieszczeń zastępczych organy do spraw lokalowych w porozumieniu z organami do spraw mieszkaniowych podają corocznie prezdydiom miejskich rad narodowych (rad narodowych osiedli) ze wskazaniem — oddzielnie dla zakładów pracy i oddzielnie dla pre-

zydium rad narodowych — ilości pomieszczeń zastępczych, które można uzyskać:

- 1) w drodze przeprowadzenia kapitalnych remontów,
- 2) w drodze wykorzystania lokali w budynkach dowolnego typu, w tym w budynkach o niekompletnym wyposażeniu technicznym,
- 3) w drodze przystosowania istniejących baraków na cele mieszkalne,
- 4) w drodze budowy nowych domów z pomieszczeniami zastępczymi.

Przy wskazywaniu poszczególnych źródeł uzyskania pomieszczeń zastępczych należy podawać wysokość środków potrzebnych do przygotowania (adaptacji, budowy) pomieszczeń dla zakładów pracy i dla prezydium rad narodowych.

5. Prezydium rad narodowych ustala program wykorzystania źródeł wymienionych w ust. 4 oraz ilość pomieszczeń zastępczych, które zostaną przeznaczone z poszczególnych źródeł na rzecz zakładów pracy.

6. Organy do spraw mieszkaniowych kierując się ustaleniami prezydium rady narodowej uzgodnią z zainteresowanymi zakładami pracy wysokość kosztów przygotowania na ich rzecz pomieszczeń zastępczych i termin przekazania środków finansowych.

7. Budowa nowych budynków z pomieszczeniami zastępczymi powinna być realizowana bez pomniejszenia zadań budownictwa mieszkaniowego rad narodowych ustalonych w narodowym planie gospodarczym, a limit na ich budowę powinien mieścić się w limicie planu terenowego województwa.

8. Zlecenie wykonania robót niezbędnych do przygotowania pomieszczeń zastępczych na rzecz zakładów pracy (roboty adaptacyjne, odbudowa, domy nowo wznoszone) następuje po uzgodnieniu warunków wymienionych w ust. 6.

9. Pomieszczenia zastępcze, przygotowane ze środków przekazanych przez zakłady pracy, służą do przekwaterowania do nich osób zajmujących mieszkania służbowe tych zakładów pracy.

10. Przy wznoszeniu nowych budynków funkcje inwestora powinny pełnić dyrekcje budowy osiedli robotniczych.